

Η χριστιανική κλήση

Στην προσπάθεια της ΙΣΚΙΕ να προωθήσει το θέμα «το πρόβλημα των ιερατικών και μοναχικών κλήσεων: προβληματισμός – προοπτική – αντιμετώπιση», συντάχθηκε ένα κείμενο-βάση από αντιπροσωπεία της Ιεραρχίας, του Κλήρου και των Μοναχών. Με τον παραπάνω τίτλο, οι ίδιοι φορείς συζήτησαν και έκαναν διορθώσεις και προτάσεις στα πλαίσια ενός «ουσιαστικού και εποικοδομητικού διαλόγου» κατά τη φθινοπωρινή Σύνοδο στα μέσα Οκτωβρίου 2004. Οι παρόντες πρότειναν «να δοθεί όσο το δυνατό μεγαλύτερη δημοσιότητα... γιατί είναι βέβαιο ότι θα βοηθήσει θεσμούς και άτομα να εμβαθύνουν ακόμη περισσότερο το θέμα και συνειδητοποιήσουν τη σπουδαιότητά του για τη ζωή της Εκκλησίας». Το Περιοδικό θέλοντας να συμβάλει στην προσπάθεια των Επισκόπων μας σκοπεύει να δημοσιεύσει πάνω στο θέμα ποικιλία άρθρων, τοποθετήσεων, μαρτυριών, σχολίων, μελετών... π. Γ. Μ.

Το θέμα των μοναχικών και ιερατικών κλήσεων για την Καθολική Εκκλησία στην Ελλάδα έχει λάβει δραματικές διαστάσεις, πρόκειται στην κυριολεξία για θέμα ζωής ή θανάτου. Το πρόβλημα βρίσκεται καθημερινά μπροστά μας και το αντιλαμβανόμαστε όλοι. Ιδιαίτερα στις μέρες μας που λόγω των απαιτήσεων των καιρών, οι ποιμαντικές φροντίδες της Εκκλησίας μας είναι ιδιαίτερα αυξημένες, γιατί δεν πρέπει να ξεφύγει της προσοχής μας ότι παρόλο ότι ζούμε σε ένα περιβάλλον που να μεν προδίδει θρησκευτικό ενδιαφέρον και πνευματικές ανησυχίες, τις απαντήσεις του όμως πολλές φορές τις αναζητάει είτε έξω από τις παραδοσιακές θρησκείες είτε στα πλαίσια «κάντο από μόνος σου», έτσι που να σε ευχαριστεί.

Η αθρόα προσέλευση οικονομικών και όχι μόνο, μεταναστών η οποία προσέδωσε στην εκκλησιαστική μας κοινότητα ένα πολυεθνικό και πολύπολιτισμικό χαρακτήρα ζητά μια παρουσία ανάμεσα τους στην οποία η τοπική μας εκκλησία δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη να αντιμετωπίσει. Αυτή τη νέα κατάσταση την οποία η τοπική μας εκκλησία καλείται να την αντιμετωπίσει με ένα περιορισμένο αριθμό ιερέων, μονάχων και μοναζουσών, γιατί η ανανέωση τους γίνεται με τρόπο περιορισμένο και σε αριθμό ανεπαρκή, ενώ έχουν κάνει έντονα την εμφάνιση τους η κόπωση και σε μερικές περιπτώσεις η απογοήτευση.

Όλοι μας αντιλαμβανόμαστε ότι η στάση αναμονής πια δεν αρκεί, όλοι λέμε ότι κάτι πρέπει να γίνει, δεν μπορούμε να παραμένουμε με σταυρωμένα χέρια. Ασφαλώς, τον τελευταίο καιρό αρκετά έχουν επιτευχθεί προς την κατεύθυνση της ευαισθητοποίησης στο πρόβλημα και την εμβάθυνση της πίστης: ομάδες προσευχής, ομάδες νέων σε αναζήτηση της κλήσης τους, συνοδεία - παρακολούθηση κάποιων συγκεκριμένων νέων που εκδήλωσαν ένα σχετικό ενδιαφέρον για τη μοναχική και την ιερατική ζωή. Όχι μόνο στον εφημεριακό κλήρο αλλά και στους μοναχούς τον τελευταίο καιρό είναι πιο ορατά κάποια θετικά αποτελέσματα και γι' αυτά ευχαριστούμε το Θεό. Οι ανάγκες της Εκκλησίας όμως είναι τέτοιες που δεν μπορούμε να αρκεστούμε σ' αυτά.

Η αγωνία μας μπροστά στο πρόβλημα των κλήσεων δεν είναι μόνο η ωφελμιστική σκοπιά της έλλειψης των ιερατικών και μοναχικών κλήσεων (πώς θα τα βολέψουμε χωρίς ιερείς και μονάχους), αλλά κυρίως μας προβληματίζει αυτό που η ίδια η έλλειψη των κλήσεων εκδηλώνει και φανερώνει, δηλαδή τη δραματική χαλάρωση της χριστιανικής μας πίστης.

Θέλουμε λοιπόν ως ποιμένες, σε συνεργασία με τον εφημεριακό κλήρο και τα μοναχικά τάγματα, να σας προσφέρουμε μερικές σκέψεις για μελέτη και εμπάθυνση όπως και κάποιες προτάσεις για δράση σχετικά με τις ιερατικές και μοναχικές κλήσεις. Πρωτεύει να αναπτύξουμε σύντομα τη θεολογία της χριστιανικής κλήσης, να βγάλουμε ορισμένα χρήσιμα συμπεράσματα και να χαράξουμε μια νέα πορεία δράσης.

Κλήση στην κοινωνία με το Θεό

Η έννοια της λέξης «κλήση» (με «ήτα»), σημαίνει «κάλεσμα», «φώναγμα», «πρόσκληση», ενώ ο όρος «κλίση» (με «ιώτα») δηλώνει «ροπή», «τάση», «προδιάθεση». Στα πλαίσια της χριστιανικής αποκάλυψης, μεταχειριζόμαστε τη λέξη «κλήση» με την έννοια του «καλέσματος».

Η Καθολική Εκκλησία της Ελλάδος τις τελευταίες δύο δεκαετίες ασχολήθηκε με τη μελέτη του θέματος «η Εκκλησία: μια Κοινότητα σε Κοινωνία» και την εφαρμογή στην καθημερινότητα της εκκλησιαστικής ζωής. Ειπώθηκε τότε, ότι για να γίνει πραγματικότητα η αλήθεια του ανωτέρω θέματος, «η Εκκλησία πρέπει να ενταχθεί στο μυστήριο κοινωνίας γιατί είναι εικόνα της Αγίας Τριάδας. Πρέπει επίσης να είναι εικόνα της κοινωνίας ζωής που συνέχει τα θεία Πρόσωπα, αλλά και ο δρόμος που οδηγεί στην εν Θεώ ζωή διάμεσου του Υιού και με την ενέργεια του αγίου Πνεύματος».

Ιδού τα πλαίσια μέσα στα οποία τοποθετείται η κλήση του ανθρώπου. Το κάλεσμα του Θεού στον άνθρωπο να συμμετέχει στην εν Θεώ Ζωή και η θετική απάντηση του ανθρώπου σ' αυτό το κάλεσμα δημιουργούν την Εκκλησία, μια κοινότητα αποτέλεσμα της κοινωνίας ζωής του Θεού με τους ανθρώπους και των ανθρώπων μεταξύ τους.

Η γενική κλήση του ανθρώπου και η ελεύθερη απάντησή του

Ο Θεός Πατέρας από την αιωνιότητα θέλει να ενώσει όλους τους ανθρώπους μαζί Του, έτσι όλοι να αποτελέσουν μια κοινωνία ζωής εν Υιώ ο οποίος ενσαρκώνεται στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Ήδη με τη δημιουργία ο Θεός Πατέρας αποκαλύπτει ότι σκοπός του σχεδίου του Θεού, είναι να κάνει τον άνθρωπο κοινωνό της δικής Του ζωής, να τον «θεοποιήσει».

Έτσι, η ιστορία του ανθρωπίνου γένους γίνεται η ιστορία της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους γιατί έχει ως τελικό σκοπό να δημιουργηθεί αυτή η βαθιά κοινωνία ζωής μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου. Η κοινωνία του ανθρώπου με το Θεό Πατέρα είναι η «δόξα» του Θεού και η ευτυχία του ανθρώπου.

Με τη δημιουργία ο Θεός, ανά πάσα στιγμή και συνάμα, καλεί τον άνθρωπο όχι μόνο από τη μη-ύπαρξη στην ύπαρξη, αλλά και σε κοινωνία ζωής μαζί του μέσω

του Ιησού Χριστού εν Πνεύματι Αγίω. Το σφαιρικό αυτό κάλεσμα βιώνεται μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα και μέσω των Μυστηρίων.

Και τούτο γιατί ο Θεός αγαπά και δεν επιβάλλει αλλά καλεί, προσφέρει και αναμένει μian απάντηση. Η απάντηση του ανθρώπου αποτελεί την αναγκαία συμπλήρωση της θεϊκής μας κλήσης.

Λέγοντας «ένωση του ανθρώπου με το Θεό», εννοούμε την ανησυχία της καρδιάς του ανθρώπου, την αναζήτηση του Θεού, το «ναι» του ανθρώπου στην αυτο-προσφορά του Θεού μέσω της πίστης, την προσευχή, την άσκηση και κυρίως την αγάπη. Η ένωση λοιπόν, ξεκινά από το γεγονός ότι ο Θεός αναζητά τον άνθρωπο. Ο Θεός δίνεται στον άνθρωπο και ο άνθρωπος με τη σειρά του δίνεται στο Θεό (βλ. *Άσμα Ασμάτων*).

Τελικά όλη η ζωή του ανθρώπου τοποθετείται μέσα σ' αυτή τη δυναμική του καλέσματος; ο Θεός αναζητά τον άνθρωπο και τον καλεί – και που εκφράζεται συνάμα από την αδιάκοπη κλήση του Θεού και τη συνεχή απάντηση του ανθρώπου που ισοδυναμεί με την έκφραση εμπιστοσύνης στο άνοιγμα του Θεού, την πίστη, την προσφορά της ζωής και την αγάπη.

Πέντε είναι οι διαστάσεις που προϋποθέτει η βασική κλήση:

- Ο Θεός έχει την πρωτοβουλία, όχι μόνο δημιουργεί αλλά και καλεί τον άνθρωπο σε κοινωνία ζωής μαζί του.
- Ο άνθρωπος απαντά ελεύθερα με την πίστη και την αγάπη.
- Η θεϊκή πρωτοβουλία και η ανθρώπινη απάντηση αγκαλιάζουν *όλη τη ζωή* του ανθρώπου.
- Όλη η ζωή του ανθρώπου τοποθετείται μέσα στο θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας, δηλαδή «καθαγιάζεται» και «αφιερώνεται» στο Θεό.
- Η κλήση δεν είναι ατομιστική υπόθεση, αφορά την Εκκλησία. Βιώνεται, μέσα σ' αυτήν. Αναπτύσσεται, στηρίζεται και τροφοδοτείται απ' αυτήν. *Αποστολή* της είναι η οικοδομή της Εκκλησίας.

Οι ειδικές κλήσεις

Μέχρι τώρα ασχοληθήκαμε με αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε *γενική κλήση* εφόσον αφορά όλους τους ανθρώπους και όλους τους χριστιανούς, είναι το γενικό, το συνολικό κάλεσμα του Θεού στους ανθρώπους να συμμετέχουμε στη θεία ζωή του.

Το κάλεσμα στη ζωή, η αδιάκοπη δημιουργία συμπληρώνεται με το κάλεσμα στη θεϊκή ζωή. Η *Κατήχηση της Καθολικής Εκκλησίας* διδάσκει: «Το Βάπτισμα, το Χρίσμα και η Θεία Ευχαριστία είναι τα ιερά μυστήρια της χριστιανικής μνήσεως. Αυτά θεμελιώνουν την κοινή κλήση όλων των μαθητών του Χριστού, την κλήση στην αγιοσύνη και στην αποστολή για τον ευαγγελισμό του κόσμου. Μεταδίδουν τις απαραίτητες χάρες για μια ζωή σύμφωνη προς το Πνεύμα, κατά την επίγεια αυτή πορεία προς την πατρίδα» (αρ. 1533).

Όλοι λοιπόν οι χριστιανοί έχουμε μια κλήση προς την αγιότητα και τον ευαγγελισμό: αγιότητα σημαίνει ένωση αγάπης με το Θεό, ενώ ευαγγελισμός σημαίνει μαρτυρία της πίστης με το χριστιανικό τρόπο ζωής μας. Από αυτή τη γενική κλήση προς την αγιότητα, γεννώνται οι *ειδικές ή οι ιδιαίτερες κλήσεις*, όπως η κλήση για το γάμο, για την ιερατική και για τη μοναχική ζωή. Και αυτές οι ιδιαίτερες κλήσεις τοποθετούνται μέσα στο γενικό κάλεσμα από το Θεό για

κοινωνία μαζί Του. Τοποθετούνται επίσης μέσα στα πλαίσια της εκκλησιαστικής κοινότητας, και έχουν σκοπό τον ευαγγελισμό και την ανοικοδόμηση της Εκκλησίας.

Ο ρόλος της χριστιανικής κοινότητας

Η κλήση, το κάλεσμα στην ιερατική και μοναχική ζωή δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκη και τη «κλίση» δηλαδή ροπή ή τάση, όπως επίσης δεν προϋποθέτει μια κάποια μυστικιστική εμπειρία του καλέσματος (άκουσμα κατά κάποιο τρόπο της φωνής του Κυρίου), παραμένει όμως πάντοτε ένα «κάλεσμα».

Διδάσκει η Β' Βατικανή Σύνοδος: «Ας προσέξουν ότι τη φωνή αυτή του Κυρίου που καλεί, δεν πρέπει να την περιμένουμε σαν εξαιρετικό φαινόμενο, που φτάνει στ' αυτιά του μελλοντικού Ιερέα. Αυτή αναγνωρίζεται μάλλον και κρύβεται από τα σημεία εκείνα, με τα οποία φανερώνεται καθημερινά στους συνετούς χριστιανούς το θέλημα του Θεού» (*Διάταγμα για τη διακονία και τη ζωή των ιερέων*, αρ 11). Η κλήση στην ιερατική ζωή και στη μοναχική, φανερώνεται μέσα από τις ανάγκες της χριστιανικής κοινότητας, μπροστά στις οποίες ο χριστιανός, που ζει βαθιά την πίστη του, καλείται να ανταποκριθεί στο κάλεσμα που ο Θεός μέσα από τις ανάγκες απευθύνει. Στο σημείο αυτό εγγράφεται η *ευθύνη της χριστιανικής κοινότητας*. Στο ίδιο διάταγμα της Συνόδου διαβάζουμε: «Οι γονείς και οι δάσκαλοι κι όλοι εκείνοι που μ' οποιονδήποτε τρόπο αναλαμβάνουν τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών ή των νέων, ας τους εκπαιδεύουν έτσι ώστε γνωρίζοντας τη μέριμνα του Θεού για το ποίμνιό Του και διαπιστώνοντας τις ανάγκες της Εκκλησίας, να είναι έτοιμοι να ανταποκριθούν γενναιόδωρα στο κάλεσμα του Κυρίου, λέγοντας μαζί με τον προφήτη: *Εδώ είμαι εγώ, στείλε με* (Ησ 6,8)».

Η κρίση των κλήσεων στην τοπική μας Εκκλησία δεν οφείλεται κυρίως σε κοινωνιολογικούς λόγους, όπως π.χ. η υπογεννητικότητα ή η μη ύπαρξη ελκυστικής προοπτικής κοινωνικής ανέλιξης (αλίμονο εάν κάποιος γίνεται ιερέας ή μοναχός για να βολευτεί), αλλά είναι αποτέλεσμα μιας *κρίσης της χριστιανικής μας ταυτότητας*. Αν στο τόπο μας η Εκκλησία στερείται από πιστούς έτοιμους να ανταποκριθούν στο κάλεσμα του Κυρίου και η χριστιανική μας κοινότητα πάσχει από ποιμένες και αφιερωμένους αυτό αποδεικνύει ότι η πίστη μας έχει κρυώσει και σκληρυνθεί, παρασυρμένη από τους καιρούς περνάει βαθιά κρίση, έχουμε γίνει κουφοί στη φωνή του Θεού. Εκεί που η χριστιανική συνείδηση είναι σε εγρήγορση, ευαίσθητη και αναπτυγμένη, εκεί θα βρεθούν και πιστοί πρόθυμοι να αφιερωθούν ολοκληρωτικά στο Θεό και στους αδελφούς. «Γι' αυτό – διδάσκει η Σύνοδος, παρ' όλο που η παρακάτω διαπίστωση αφορά και στους μοναχούς – ολόκληρος ο χριστιανικός Λαός ας διδάσκεται ότι είναι δικό του καθήκον να συνεργάζεται με διάφορους τρόπους, με την επίμονη προσευχή και με άλλα μέσα που έχει στη διάθεσή του, για να έχει πάντοτε η Εκκλησία τους ιερείς εκείνους, που είναι απαραίτητοι στην εκπλήρωση της θείας αποστολή της».

Ο στόχος της ποιμαντικής των κλήσεων

Ο σκοπός της ποιμαντικής των κλήσεων είναι να ευαισθητοποιήσει τους πιστούς και ιδιαίτερα τους νέους να θέσουν το ερώτημα της κλήσης στον εαυτό τους. Αν δηλαδή ο Θεός τους καλεί στην ιερατική μοναχική ζωή ή στο γάμο. Συνεπώς, η ποιμαντική των κλήσεων δεν έχει σκοπό να αυξήσει τις κλήσεις με ανθρώπινα μέσα όπως μια επιχείρηση αυξάνει τις πωλήσεις της.

Οι πιστοί λοιπόν πρέπει να θέσουν το ερώτημα της κλήσης πριν απ' όλα κατά τρόπο **σωστό**, ως κάλεσμα από το Χριστό και την Εκκλησία και όχι σαν προσωπική τάση και ευλάβεια ή σαν κλίση απλώς. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει η βάση της πίστης στο Χριστό και της εκκλησιαστικής συνείδησης. Η πίστη στο Χριστό αφενός και η συναίσθηση της ζωής και των αναγκών της Εκκλησίας φωτίζουν, οδηγούν τον προβληματισμό και την αναζήτηση του πιστού. Συνεπώς απομακρύνονται τα θολά κίνητρα όπως οι προσωπικές φιλοδοξίες ή αντίθετα οι φόβοι και η καταφυγή στον κλήρο ή το μοναχισμό σαν ένα τόπο ασφάλειας και εξασφάλισης.

Η αναζήτηση πρέπει να γίνεται **ελεύθερα**, χωρίς πιέσεις χωρίς εκβιασμούς χωρίς δημαγωγία ή ψεύτικες υποσχέσεις. Χωρίς αθέμιτη εκμετάλλευση των φιλοδοξιών ή της ευαισθησίας του πιστού.

Αυτό σημαίνει ότι η αναζήτηση και ο προβληματισμός για την κλήση γίνεται με τη **βοήθεια ανθρώπων έμπειρων** στα πνευματικά, ικανών να βοηθήσουν και να διαφωτίσουν, πάντα με τον πρέποντα σεβασμό, όσους θέτουν το ερώτημα στον εαυτό τους αν ο Θεός τους καλεί.

Οι ενέργειές μας

Ο Πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β' όρισε την περίοδο από τον Οκτώβριο 2004 μέχρι τον Οκτώβριο 2005, ως έτος αφιερωμένο στην Αγία Ευχαριστία, (η Σύνοδος μάλιστα των Επισκόπων του 2005 θα ασχοληθεί ακριβώς με αυτό το ίδιο θέμα). Κρίναμε πρόσφορο την ίδια αυτή περίοδο *η τοπική μας Εκκλησία να ασχοληθεί* με το μεγάλο πρόβλημα των μοναχικών και ιερατικών κλήσεων, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, επίκεντρο της ιερατικής και μοναχικής κλήσης.

Κατά τη διάρκεια αυτού του έτους, *η προσευχή* μας για τις κλήσεις να γίνει για όλους πιο εντατική. Κάθε ενορία και κάθε μοναχική κοινότητα ας βρει τους πιο ενδεδειγμένους τρόπους που θα εμπλέξουν όλο και περισσότερους πιστούς και με περισσότερη ένταση σε διάφορες κοινοτικές λειτουργικές προσευχές και προσωπικές δεήσεις για τις ιερατικές και μοναχικές κλήσεις. Σε κάθε εκτενή δέηση να υπάρχει και μια ικεσία γι' αυτό το σκοπό. Οι ιερείς, οι μοναχοί, οι κατηχητές να δώσουν προτεραιότητα στην ποιμαντική των κλήσεων με ομιλίες και άλλες δραστηριότητες, στα σχολεία, στην κατήχηση, στις συναντήσεις με τους νέους ...

Οι ιερείς και οι μοναχοί δεν πρέπει να *αφιερώνουν το χρόνο τους* στο να συνοδεύσουν εκείνους τους νέους και νέες ή όποιον άλλο πιστό εκδηλώσει κάποια ευαισθησία και θέλει να εμβαθύνει στο θέμα ή ακόμη καλύτερα την επιθυμία να αφιερωθούν στο Θεό και τ' αδέρφια τους.

Η φυσιογνωμία του καθολικισμού στην Ελλάδα την εποχή μας έχει αλλάξει και έχει αποκτήσει ένα *πολυεθνικό χαρακτήρα* και μια *πολύ-πολιτισμική υφή*. Οι περισσότεροι αδελφοί μας προέρχονται από άλλες χώρες, συχνά, με μεγαλύτερη ευαισθησία για τις κλήσεις. Δεν πρέπει να υποβαθμίσουμε αυτή την ευαισθησία ή ακόμη χειρότερο να μην τη λάβουμε σοβαρά υπόψη μας απεναντίας πρέπει να επικεντρωθεί και προς αυτή την κατεύθυνση. Ενδεχομένως, με τη δημιουργία ενός μικρού ιεροσπουδαστηρίου, αφού προηγηθεί μια από κοινού μελέτη γύρω από όλες τις πτυχές του θέματος (οι εμπειρίες μας με ανάλογους θεσμούς πριν λίγες δεκαετίες, οι σημερινές κοινωνικές και πολιτισμικές συνθήκες και, κυρίως, πόσοι νέοι θα ήθελαν κάτι τέτοιο...).

Για να ανταποκριθούμε στις ανάγκες της τοπικής μας Εκκλησίας, σ' ότι αφορά στην έλλειψη κλήσεων, δεν πρέπει να διστάσουμε να ζητήσουμε την *αδελφική βοήθεια σε άλλες εκκλησίες, σε άλλες μοναχικές επαρχίες και σ' άλλα μοναχικά τάγματα*. Οφείλουμε να απορρίψουμε κάθε ενδοιασμό γύρω από αυτό το θέμα. Η Εκκλησία μας δεν είναι και δεν πρέπει να είναι «εθνική», είναι «καθολική» και όχι μόνο στο όνομα αλλά και στην ουσία. Αποτελείται από αδελφούς που προέρχονται από όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου. Δεν πρέπει να τους θεωρούμε ποτέ «ξένους». Μαζί τους αποτελούμε τη μια και μοναδική Εκκλησία.

Κινήματα και ομάδες

Σήμερα στο χώρο της Εκκλησίας και ιδιαίτερα των καθολικών νέων λειτουργεί η ΕΚΝΕ σε ενοριακό επίπεδο. Παράλληλα υπάρχουν και άλλες ομάδες ή κινήματα κοντά σε υπάρχοντα μοναχικά τάγματα ή κινήματα. Χαιρόμαστε για την ανάπτυξη αυτή και την πολυμορφία μέσα στην Εκκλησία και ευχόμαστε να λειτουργούν με τρόπο συμπληρωματικό και όχι ανταγωνιστικό. Μακάρι οι πιστοί και ιδιαίτερα οι νέοι να βρίσκουν τον τρόπο της χριστιανικής ζωής που ταιριάζει περισσότερο στην ευαισθησία τους ή στις αναζητήσεις τους. Η καλύτερη ανταπόκριση στις πνευματικές αναζητήσεις των πιστών βοηθά και το θέμα των κλήσεων.

Πρόταση

- Να προκαλούνται συναντήσεις ανάμεσα σε νέους ιερείς και μοναχούς και ιεροσπουδαστές.
- Να βρούμε υπεύθυνους καταρτισμένους για πνευματική καθοδήγηση.
- Να χρησιμοποιήσουμε τους υπάρχοντες κατάλληλους χώρους για πνευματικές εκδηλώσεις.
- Να υπάρξουν τακτές συναντήσεις νέων (π.χ. - 2 φορές το τρίμηνο ημερίδα, - 2 φορές το εξάμηνο week-end, - 1 φορά το χρόνο Πνευματικές Ασκήσεις).
- Να προταθούν συγκεκριμένα θέματα αναζήτησης, εμβάθυνσης, πνευματικά και χριστιανικής ζωής για όσους αναζητούν το δρόμο τους και την προσωπική τους κλήση.
- Απαραίτητη είναι η έγκαιρη ενημέρωση εφημερίων και διευθυντών Σχολείων και άλλων φορέων.

Καταλήγοντας

Αν η κλήση σε τελευταία ανάλυση συνίσταται στη γεμάτη **αγάπη** απάντηση στο κάλεσμα του Θεού, όσο περισσότερο οι κοινότητες μας ζουν πραγματικά τη χριστιανική τους ζωή, τόσο περισσότερο θα βρεθούν νέοι και νέες έτοιμοι να απαντήσουν θετικά στο κάλεσμα του Θεού. Οι ιερείς και οι μοναχοί δεν είναι ουρανοκατέβατοι, προέρχονται από τις κοινότητες μας, είναι ο καρπός της χριστιανικής κοινότητας μας, γι' αυτό οφείλουμε όλοι να προσανατολιστούμε προς μια πορεία αλλαγής νοοτροπίας και τρόπου εκτίμησης των πραγμάτων (= μετάνοια) και αναπροσανατολισμού της ζωής μας (= μεταστροφή) που θα μας οδηγήσει στο Θεό και στα αδέρφια μας.

Αν ξαναβρούμε τη γεύση και την πράξη της αδελφικής **αγάπης**, το γούστο και τη δύναμη της **προσευχής**, την αγαλλίαση της κυριακάτικης **Θείας Ευχαριστίας**,

αν ο **κατηχητικός μας λόγος** - κυρίως στους ενήλικες - πάρει σάρκα και οστά και γίνει πραγματικότητα μέσα στις κοινότητες μας, μόνο τότε θα έχουμε τη χαρά να δούμε τις εκκλησίες και τα μοναστήρια μας να αναζωογονούνται με νέους ιερείς, μοναχές και μοναχούς.

Αν οι κάθε μορφής εκκλησιαστικές **κοινότητες** γίνουν δυναμικές, δημιουργικές, βαθιά ευαγγελικές και εκκλησιολογικά ανοιχτές (= αποστολικές),

αν η με το τριαδικό πρότυπο **κοινωνία** μάς ωθεί να μοιραζόμαστε τα *χαρίσματα* της κλήσης μας καθώς και τις ατομικές και θεσμικές *δωρεές* του Θεού προς όλους, - αυτή η ζωτική και ζωντανή κοινωνία που προϋποθέτει τον *αληθινό διάλογο* (διαπροσωπικό και διαθεσμικό), τον *αμοιβαίο σεβασμό* της κλήσης και της *αποστολής* του καθενός (επισκόπου, ιερέα, μοναχού και λαϊκού) και την έμπρακτη, ρεαλιστική και δίχως υστεροβουλία *συνεργασία* -,

τότε μόνο θα επικρατήσει ανάμεσά μας η ευαγγελική *ειρήνη*, η αμοιβαία *αναγνώριση* και *εκτίμηση* της προσωπικότητας και του έργου του αδελφού,

αν η αποστολή της ειδικής κλήσης μας από εξουσιαστική, διεκδικητική ή συμφεροντολογική καταστεί *υπηρεσία*,

τότε μόνο η *μαρτυρία* μας θα οικοδομεί την Εκκλησία και θα γίνει ευαγγελικά αποτελεσματική για τις κλήσεις.

Ο Πολυεύσπλαχνος, ο Θεός ας ελεήσει την Εκκλησία μας και ας την ανανεώσει με νέους ιερείς και μοναχές. Το ελπίζουμε με όλη την ψυχή μας καθότι η ελπίδα μας προέρχεται από τη βεβαιότητα της ίδιας μας της πίστης.

Ευχαριστίες στους αφανείς συνεργάτες του Περιοδικού

Μερικοί απ' αυτούς με πιστότητα και από δεκαετίες συμβάλλουν στην ομαλή κυκλοφορία των Α.Ο. συλλέγοντας τις συνδρομές των αναγνωστών. Δίχως την εθελοντική συμβολή τους το Περιοδικό θα αντιμετώπιζε ακόμη μεγαλύτερα οικονομικά προβλήματα.

Ανά τη Χώρα: π. Αντώνιος Βουτσίνος (Σύρος), κ. Ανδρέας Μποτετζάγιας (Κέρκυρα), π. Εμμανουήλ Ρεμούνδος (Νάξος), π. Ιωάννης Λούβαρης (Θεσσαλονίκη), π. Μάρκος Βιδάλης (Πάτρα), π. Σεβαστιανός Φρέρης (Τήνος), π. Σεβαστιανός Ροσσολάτος (Φανερωμένη, Σύρος).

Στην Αθήνα: π. Στέφανος Μαραγκός (Αγία Τριάδα Εξαρχίας), π. Θανάσης Γεωργούτσος, π. Γιώργος Φρέρης, π. Αλέξανδρος Ψάλτης, κ. Ρόσκου Σοφία, κ. Μαραβέλια Νίνα (Πειραιάς), π. Ιωσήφ Δαλέζιος, π. Ανδρέας Βουτσίνος, π. Δημήτριος Δαλέζιος.

Τους είμαστε ευγνώμονες.

Ο εκδότης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ 2005

ΥΠΑΠΑΝΤΗ

Κύριε Ιησού,

Σε αποκαλούν «το φως του κόσμου».
Γιατί το φως σου είναι τόσο διακριτικό;
Γιατί το φως σου,
Στις χώρες μας, στους δρόμους μας, στις πόλεις μας,
Στη ζωή μας,
Ναι, γιατί γίνεται
Πιο μαύρη από την πιο σκοτεινή νύχτα;
Και γιατί τόσα άλλα φώτα
Λαμπυρίζοντα,
Θέλγουν
Το βλέμμα μας και την καρδιά μας;
Ναι, γιατί;

Και ακούω την απάντησή σου:
« Φίλε μου,
η φλόγα ενός κεριού, όσο ζωηρή κι αν είναι
δεν θα μπορέσει ποτέ να λάμψει
αν δεν βρει στο χέρι της
ένα κηροπήγιο, ένα στήριγμα
για να τοποθετηθεί...
Φίλε, θέλεις να είσαι το κηροπήγιό μου;».
Κύριε, καταλαβαίνω.
Αλλά δεν αξίζω πολλά πράγματα.
Αν θέλεις, κάνε με
Ένα ταπεινό στήριγμα.

Ανοίγω τους ορίζοντες της προσευχής μου

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ, ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΣΤΟ ΘΕΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥ:

- Για τους πιο φτωχούς ανάμεσα στους αρρώστους, να έχουν ιδιαίτερη φροντίδα και περιθαλψη αντάξια της ανθρώπινης υπόστασής τους.

Ενώ πορευόμαστε ήδη στην τρίτη χιλιετία, σε χώρες φτωχές, αλλά και μετανάστες σε πλούσιες χώρες, υπάρχουν άνθρωποι που εξακολουθούν να μην έχουν πρόσβαση στις υπηρεσίες της υγείας και των απαραίτητων φαρμάκων. Η προσευχή μας ας τους ενισχύσει, αλλά και η συμπεριφορά μας, ας απαιτήσει από τις δημόσιες υπηρεσίες να σταθούν στο ύψος τους.

- Οι ιεραπόστολοι να συνειδητοποιήσουν ότι μόνο η έμπρακτη προσκόλλησή τους στο Χριστό, τους καθιστά ικανούς να αναγγείλουν αποτελεσματικά το Ευαγγέλιο.

Ο Ιησούς είναι ο πρώτος «διδάσκαλος», που εκπαιδεύει τους ανθρώπους να ενωθούν στο Θεό. Μόνο όσοι έμαθαν «να μένουν με τον Ιησού» είναι έτοιμοι «να σταλούν να ευαγγελίζονται» από Αυτόν. (Μάρκος 3,14). Μόνο μια αγάπη γεμάτη πάθος για το Χριστό είναι ικανή να αναγγείλει με πειθώ το Χριστό. Πρέπει να μας

έχει αγγίξει η απέραντη αγάπη της καρδιάς του, για να γίνουμε απόστολοι, λέει ο άγιος-Πατέρας.

Προσεύχομαι

- ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ζητώ οδηγίες, συμβουλές

■ Η κακή μοναξιά

Δεν είναι δυνατή η προσευχή χωρίς μοναξιά, το έχουμε ξαναπεί. Πράγματι για να προσευχηθούμε, πρέπει να κάνουμε σιωπή και να αποσυρθούμε λίγο από τις καθημερινές μας ασχολίες. Η εσωτερική φωνή δεν ακούγεται παρά μόνο όταν υπάρχει η σιωπή του εξωτερικού θορύβου.

Και όμως, η απόλυτη μοναξιά δεν είναι καλή

Η απόλυτη μοναξιά είναι σαν την κατάσταση εκείνου που θα ήθελε να αναπνέει συνεχώς τον αέρα χωρίς ποτέ να τον εκπνέει από τα πνευμόνια του. Πολύ γρήγορα θα πάει από ασφυξία.

Αυτό που ανακαλύπτουμε στη διάρκεια της μοναξιάς, είναι καλό να το μοιραζόμαστε, κάθε τόσο, να το βγάζουμε από μέσα μας, και να το εμπιστευόμαστε σε κάποιον άλλο.

■ Ο πνευματικός Διάλογος

Το να αναφέρω σε κάποιον αυτό που βίωσα στην διάρκεια της προσευχής μου είναι πολύ χρήσιμο, για να μην βραχυκυκλώνω.

Είναι χρήσιμο, επομένως, για τον καθένα να επιλέξει κάποιον που έχει περισσότερη πείρα, ο οποίος είναι ικανός να ακούει και του οποίου οι συμβουλές θα μπορέσουν να τον βοηθήσουν.

■ Ποιον να επιλέξουμε

Αυθόρμητα σκεπτόμαστε έναν ιερέα. Αλλά δεν είναι απαραίτητο να είναι ιερέας για να είναι ικανός να ακούσει.

Μπορούμε να ζητήσουμε αυτή την υπηρεσία σε μια μοναχή ή σε ένα φίλο πιο έμπειρο από εμάς.

Σημαντικό, σ' αυτή την περίπτωση είναι να μην τρέχει κανείς, όπως οι μέλισσες από ένα λουλουδί σε άλλο. Το να ζητάω συμβουλές τη μια φορά στον ένα, την άλλη φορά σε κάποιον άλλο, δεν μπορεί παρά να επιφέρει αστάθεια.

Είναι χρήσιμο, πράγματι, ο σύμβουλός μας, σιγά-σιγά, να μας γνωρίσει καλύτερα, ώστε και οι συμβουλές του να είναι πιο μεστές.

Το να ζητήσει κανείς σε κάποιον συμβουλές του είδους, μπορεί να φανεί τολμηρό. Πρέπει να είμαστε τολμηροί.

- ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

Κάθε Κυριακή πηγαίνουμε στην εκκλησία για να ακούσουμε το Λόγο του Θεού και να μοιραστούμε τον ευχαριστιακό άρτο: αυτό δηλώνει την επιθυμία μας να πιστεύουμε στο Θεό και στον απεσταλμένο του Ιησού Χριστό. Γιατί, λοιπόν, τόσες αμφιβολίες, τόσοι δισταγμοί, τόση ανθρωπαρέσκεια; Ένας από τους λόγους είναι βέβαια το γεγονός που δεν αφήνουμε την πίστη μας να μεταμορφώσει την καθημερινότητα της ζωής μας. Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στη ζωή μας και ανάμεσα στη ζωή εκείνων που δεν πιστεύουν; Τι διαφαίνεται από την πίστη μας προς τα έξω;

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου 2005

Είσαστε το αλάτι της γης

(Ματθαίος 5, 13-16)

Το Ευαγγέλιο αυτής της Κυριακής μας υπενθυμίζει ότι έχουμε λάβει μια αποστολή: «να είμαστε αλάτι της γης και φως του κόσμου». Η πίστη δεν είναι ένα φάρμακο, που θα αρκούσε να πάρουμε μια ορισμένη δόση, για να θεραπευτούμε, για να σωθούμε. Η πίστη μας δεν έχει καμιά σχέση επίσης με τη μαγεία: θα αρκούσε τότε να κάνουμε ορισμένες τελετουργικές πράξεις για να επιτύχουμε την εύνοια του Θεού. Η πίστη είναι ζωντανή όταν μας ωθεί συνειδητά προς τους άλλους, και έχει ως τίμημα να ξεχνάς τον εαυτό σου. Η πίστη, όπως η αγάπη, δεν είναι αληθινή και ζωντανή, παρά μόνο όταν μας ξεριζώνει από τις ατομικές μας ασχολίες για να μας φέρει σε επικοινωνία με τους άλλους.

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου 2005

Τελώνης και Φαρισαίος

(Ματθαίος 5, 17-37)

«Αν η δικαιοσύνη σας δεν ξεπερνά τη δικαιοσύνη των Γραμματέων και των Φαρισαίων, δεν θα μπειτε στη Βασιλεία των ουρανών». Είμαστε προειδοποιημένοι από τον Κύριο : χωρίς την αναγκαία μεταστροφή σε σχέση με ένα δεδομένο τρόπο να είμαστε πιστοί στη θρησκεία μας. Αξίζει επομένως να αντιληφτούμε πως ο Χριστός εκτιμά τον τρόπο των Φαρισαίων να είναι πιστοί. Στη συνέχεια μπορούμε να εκτιμήσουμε το δικό μας τρόπο να είμαστε πιστοί και σε τι μας καλεί ο Ιησούς. Ο Φαρισαίος εκμεταλλεύεται τη θρησκευτική του πράξη και την πιστότητά του για να υπερηφανευτεί μπροστά στο Θεό. Δεν έχει ανάγκη από το Θεό. Θεωρεί τον εαυτό του δίκαιο γιατί έκανε μερικές καλές πράξεις. Ενώ ασκεί κριτική στον Τελώνη μόνο από όσα εκείνος βλέπει.

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου 2005

Η συγχώρηση των εχθρών

(Ματθαίος 5, 38-48)

Σήμερα θα μελετήσουμε μια απλή φράση από την περικοπή του Ευαγγελίου. Η οποία είναι τόσο σημαντική που ο Χριστός τη χρησιμοποίησε ανάμεσα στα τελευταία λόγια που είπε πάνω από το σταυρό. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη πρωτοτυπία του Ευαγγελίου: τη συγχώρηση των εχθρών. Αν ποτέ στη ζωή μας δεν συγκρουστήκαμε σοβαρά με κάποιον, το αίτημα αυτό του Χριστού μας φαίνεται αυτονόητο και εύκολο. Αν όμως, έχουμε συγκρουστεί σοβαρά με κάποιον, τότε η συγχώρηση των εχθρών μας φαίνεται αδιανόητη, παντελώς αδύνατη. Στην περίπτωση αυτή ας κοιτάξουμε προς το σταυρωμένο Χριστό: Συγχώρεσέ τους Πατέρα... Θυμάμαι αυτή τη μητέρα, στην τηλεόραση, μπροστά στο φονιά της κόρης της: εγώ δεν έχω τίποτα να συγχωρέσω, δεν κρατάω κακία. Ο Θεός να τον συγχωρέσει.

Κυριακή 27 Φεβρουαρίου 2005

Δεν είναι δυνατό να υπηρετείς δύο κυρίους

(Ματθαίος 6, 24-34)

«Δεν μπορείτε να υπηρετείτε το Θεό και το χρήμα» Ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης πήρε στα σοβαρά το Ευαγγέλιο. Μετά τη μεταστροφή του, προσκολλήθηκε στενά με την Κυρά-Φτώχεια, όπως την ονόμασε. Αφοσιώνεται στη στέρηση και στην επαιτεία, δεν αποθηκεύει. Έχουμε μεγάλη δυσκολία να ξεκαθαρίσουμε μέσα μας το πρόβλημα του χρήματος. Δεν αρκεί να απορρίψουμε τόσο ριζικές μαρτυρίες, αλλά να συλλάβουμε το νόημά τους. Όταν ο Χριστός λέει: «Μακάριοι οι φτωχοί...» δεν είναι για να επαινέσει την αθλιότητα και τον πόνο που προκύπτουν. Ο Ιησούς θα πει επίσης: «ήμουν φτωχός και δεν με φροντίσατε...», που σημαίνει ότι η φτώχεια παραμένει ένα κακό, ενάντια στην οποία πρέπει να αγωνιζόμαστε. Ο φτωχός μάς θυμίζει ότι ο Θεός είναι αγάπη και ελεεί. Χωρίς την έμπρακτη αγάπη δεν είμαστε του Θεού.

Β' Βατικανή Σύνοδος

Εφέτος κλείνουν σαράντα χρόνια από τη λήξη της Β' Βατικανής Συνόδου, ένα από τα μεγάλα γεγονότα του 20^{ου} αιώνα! Η Σύνοδος αυτή σημάδεψε τους καθολικούς - και όχι μόνο - της υδρογείου ολόκληρης. Αναπτέρωσε τις ελπίδες, προκάλεσε νέα οράματα, έφερε κοντά τους χριστιανούς, εγκαινίασε συνεργασίες ανάμεσα στους ανθρώπους σε ποικίλα πεδία, θρησκευτικά, εκκλησιαστικά, πολιτισμικά, κοινωνικά, πολιτικά.

Ένα σοβαρό ερώτημα τίθεται στη μικρή μας εκκλησιαστική κοινότητα: Πώς αντιληφθήκαμε τη μεγάλη αυτή Σύνοδο; Έφτασαν τα μεγάλα μηνύματά της μέχρι σε μας; Πόσο σημάδεψε η διδασκαλία της και η μετασυνοδική πράξη της την εκκλησιαστική μας ζωή; Τη λατρευτική, την πνευματική, τη θεολογική και την ποιμαντική. Ξεκίνησε ο διάλογος; Με ποιους και μέχρι πού. Στο τραπέζι μας, στο σπίτι μας, στην εκκλησιά μας βρήκε θέση ο φτωχός, ο μετανάστης, ο περιθωριακός; Συμφιλιωθήκαμε κι' εμείς με τον κόσμο, την επιστήμη...; Πήραμε θέση και δραστηριοποιηθήκαμε για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την κοινωνική, οικονομική... ανάπτυξη; Μπολιάστηκε η πίστη μας

από την πίστη της Εκκλησίας, όπως αυτή εκφράστηκε στα πλαίσια του σημαντικού γεγονότος, από την πιο επίσημη θεσμική φωνή της;...
π. Γ.Μ.

Από τα χαρακτηριστικά της Συνόδου

Ενώ οι προηγούμενοι Σύνοδοι πραγματοποιήθηκαν σε στιγμές κρίσης και ήταν για να κλείσουν κάποια περίοδο, κάποιο κεφάλαιο της ιστορίας της Εκκλησίας, η Β΄ Σύνοδος του Βατικανού άνοιξε ένα καινούργιο κεφάλαιο, άρχισε νέες συζητήσεις, δραστηριοποίησε μια νέα ιστορία, ξεκίνησε κάτι το νέο.

Αυτό το νέο στυλ εκφράζεται όχι μόνο στα συνοδικά κείμενα, αλλά και στα πρόσωπα που συμμετείχαν και στη δράση των τελευταίων Παπών. Κάτω από την επίδραση της Συνόδου εγκαινιάζεται ένας νέος τρόπος ζωής της Εκκλησίας: είναι ο διάλογος με τον κόσμο και τα ποιμαντικά ταξίδια. Αυτά τα νέα σημεία των καιρών φανερώνονται, επίσης, στα πρόσωπα που πήραν μέρος στη Σύνοδο: όχι μόνο επίσκοποι, αλλά και μη καθολικοί παρατηρητές, αντιπρόσωποι των εφημερίων, των λαϊκών, των γυναικών...

Αυτά τα γεγονότα μας βοηθούν ήδη να καταλάβουμε το βασικό χαρακτηριστικό αυτής της Συνόδου. Ήταν μια ποιμαντική Σύνοδος. Αυτός ο ποιμαντικός χαρακτήρας δεν περιορίζεται μόνο σε μερικές, αλλά σε όλες τις διαστάσεις της Εκκλησίας. Η Σύνοδος δε «δογματίζει», αλλά παρουσιάζει το περιεχόμενο της πίστης σαν απελευθερωτική δύναμη για το σύγχρονο άνθρωπο. Πρόκειται για ένα άνοιγμα με μοναδική παγκοσμιότητα: καμιά καταδίκη. Η Εκκλησία είναι στην υπηρεσία του ανθρώπου. Κι αυτό το ποιμαντικό άνοιγμα προσδιορίζει και τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της Συνόδου.

Α) Θετική συνάντηση με την αλήθεια και τον τρόπο με τον οποίο η Σύνοδος την παρουσιάζει. Συνήθως στις προηγούμενες Συνόδους κυριαρχούσε μια αρνητική παιδαγωγική. Η αφετηρία ήταν η καταδίκη του θεολογικού λάθους και μόνο μετά ακολουθούσε η διακήρυξη της αλήθειας. Αυτή η μέθοδος μπορούσε να είναι χρήσιμη σε μερικές κρίσιμες περιστάσεις της εκκλησιαστικής ιστορίας, είχε όμως και μια αρνητική συνέπεια: η αλήθεια φαινόταν μόνο από την πλευρά της άρνησης, δηλαδή παρουσιαζόταν μόνο τόσο όσο χρειαζόταν για να καταδικαστεί το λάθος.

Η Β΄ Σύνοδος του Βατικανού ακολουθεί αντίθετη διαδρομή. Ξεκινάει από την αλήθεια σε όλο το βάθος και το πλάτος της. Μ' αυτό τον τρόπο αφαιρεί από το λάθος την απατηλή ελκυστικότητά του. Η τελική διάθεση της Συνόδου δεν είναι η καταδίκη της πλάνης και ακόμη λιγότερο του πλανωμένου. Αυτό που επιδιώκει είναι η αύξηση της Αλήθειας στη συνείδηση της Εκκλησίας, για να μπορέσει να πράξει την αλήθεια. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, γιατί αυτή η Σύνοδος επιμένει τόσο για την ωριμότητα των λαϊκών, την κλήση στην αγιοσύνη και την ιεραποστολική δράση όλων των χριστιανών, πράγματα που πηγάζουν από το βάπτισμα.

Ο τελικός σκοπός της Συνόδου δεν είναι να παρουσιάσει αντικειμενικά, με σχολαστικό τρόπο, μια αλήθεια, αλλά να την αξιοποιήσει. Δηλαδή να δείξει όλο τον πλούτο και την αξία της αλήθειας αλλά με την Αλήθεια, που είναι ο Λόγος του Θεού. Να μπορέσει αυτός ο Λόγος να ενσαρκωθεί στη ζωή των ανθρώπων.

Αν διαβάσει κανείς προσεκτικά τα συνοδικά κείμενα, θ' αντιληφθεί πως επαναλαμβάνονται συχνά οι ίδιες αλήθειες, πως η γλώσσα είναι ζεστή, απλή, ότι συχνά προσπαθούν να προτρέψουν, να παρακινήσουν τους πιστούς στη δράση.

Β) Οικουμενικός χαρακτήρας. Η Σύνοδος είναι βαθιά οικουμενική με την πλατειά έννοια της λέξης: οικουμενικότητα σ' όλους τους τομείς, σ' όλες τις κατευθύνσεις. Θέλει ν' αξιοποιήσει την αλήθεια, οπουδήποτε κι αν βρίσκεται. Εάν η αγάπη για την αλήθεια είναι ειλικρινής, δεν επιτρέπει τις μισαλλοδοξίες, την υπερήφανη αυτάρκεια. Πρέπει να ξεπεραστεί η μονοπολική αντίληψη της αλήθειας ότι δηλαδή από την πλευρά μας υπάρχει όλη η αλήθεια και όλο το καλό, ενώ όλη την πλάνη και όλο το κακό τα βρίσκουμε από το μέρος των αντιπάλων.

Το συνοδικό Διάταγμα *Περί θρησκευτικής ελευθερίας* (αρ. 12) αναγνωρίζει δημόσια ότι, η Εκκλησία, κατά διαστήματα, έπεσε θύμα μιας νοοτροπίας που δεν ήταν καθόλου σύμφωνη με το Ευαγγέλιο. Και ταυτόχρονα αναγνώρισε την αλήθεια και το τεράστιο καλό που υπάρχει στις μη καθολικές χριστιανικές ομολογίες και στις άλλες θρησκείες.

Η αγάπη αποτελεί την ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ζει και αναπνέει η αλήθεια. Ακόμη και μέσα στο λάθος, η αγάπη μπορεί να βρει μια σταγόνα αλήθειας: "Nulla adest falsitas in qua non lateat aliquid veri" («Δεν υπάρχει λάθος που να μην περιέχει κάτι αληθινό», Ιερός Αυγουστίνος). Η Σύνοδος βρίσκει θετικά στοιχεία ακόμη και στους αθέους (*Η Εκκλησία στο σύγχρονο κόσμο*, αρ. 19-21), ψάχνει να βρει θετικά στοιχεία σ' όλες τις κατευθύνσεις για το καλό της ανθρωπότητας. «As πορευθούμε μαζί», αυτός είναι ο βασικός νόμος της Συνόδου.

Γ) Διαλογικός χαρακτήρας. Αυτό το σημείο αποτελεί ανάπτυξη και φυσική συνέπεια του προηγούμενου. Το άνοιγμα προς όλη την αλήθεια απαιτεί να είναι κανείς πάντα έτοιμος ν' ακούσει ειλικρινά τους άλλους. Όλοι έχουν κάτι να μας πουν.

Η Σύνοδος άκουσε τους μη καθολικούς παρατηρητές, άκουσε τη φωνή του σύγχρονου κόσμου. Αρκεί να διαβάσει κανείς το προοίμιο της ποιμαντικής Διάταξης *Η Εκκλησία μέσα στο σύγχρονο κόσμο*, για ν' ακροαστεί «τη χαρά και την ελπίδα, τη θλίψη και το άγχος των σημερινών ανθρώπων και προπάντων των φτωχών και των καταπιεσμένων».

π. Γιάννης Σπιτέρης
Σύγχρονα Βήματα, 59/1986

Οικουμενικά

Χριστιανικές κοινότητες συμφιλίωσης και καταλλαγής **Το συνέδριο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών**

- **Τι είναι αυτή η συνάντηση του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών (ΠΣΕ) που θα γίνει τον Μάιο στην Αθήνα;**

- Το ΠΣΕ είναι μια οργάνωση, ή καλύτερα ένα συμβούλιο στο οποίο συμμετέχουν σχεδόν όλες οι χριστιανικές Εκκλησίες στον κόσμο. Είναι ένας θεσμός όπου οι χριστιανικές Εκκλησίες συγκεντρώνονται για να συζητήσουν κοινά θέματα. Εδρεύει στη Γενεύη της Ελβετίας. Το ΠΣΕ κάθε δύο ή τρία χρόνια πραγματοποιεί ένα μεγάλο συνέδριο με ένα συγκεκριμένο θέμα στο οποίο συμμετέχουν εκπρόσωποι από όλες τις Εκκλησίες-μέλη του ΠΣΕ. Το επόμενο λοιπόν συνέδριο που θα συγκεντρώσει περί τα 700 άτομα από όλο τον κόσμο θα

γίνει στην Αθήνα από τις 9-16 Μαΐου 2005 και ακριβέστερα στον Άγιο Ανδρέα Αττικής.

- **Γιατί στην Αθήνα;**

- Το συνέδριο για το οποίο μιλάμε οργανώνεται από το κεντρικό συμβούλιο του ΠΣΕ στη Γενεύη. Φιλοξενείται όμως από μια Εκκλησία σε κάποιο μέρος του κόσμου. Αυτή τη φορά η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος δέχθηκε να φιλοξενήσει αυτό το συνέδριο. Οικοδεσπότης που δέχεται τους καλεσμένους είναι κατά κάποιο τρόπο ο Μακαριότατος κ. Χριστόδουλος.

- **Ποιοι συμμετέχουν στο συνέδριο;**

- Η κάθε Εκκλησία στέλνει τους εκπροσώπους της, κληρικούς ή λαϊκούς. Κοντά σε αυτούς υπάρχουν φυσικά και όσοι εργάζονται για την οργάνωση του συνεδρίου, ειδήμονες ή απλώς εθελοντές.

- **Ποιο είναι το θέμα του συνεδρίου;**

- Το θέμα του συνεδρίου είναι το γεγονός ότι καλούμαστε από το Χριστό να είμαστε χριστιανικές κοινότητες συμφιλίωσης και καταλλαγής. Μέσα από τις ομιλίες τις τελετές, τις εκδηλώσεις, την προσωπική επαφή στον συνεδριακό χώρο του Αγίου Ανδρέα, αλλά και με την τελική τελετή που θα γίνει στο χώρο του Αρείου Πάγου δίπλα στην Ακρόπολη, ο επιδιωκόμενος σκοπός είναι να συνειδητοποιήσουμε όλοι και όλες οι χριστιανικές κοινότητες ότι πρέπει η πίστη μας στο Χριστό να μας οδηγεί σε μεγαλύτερη συναδέλφωση, συγγνώμη και συμφιλίωση μεταξύ μας ως χριστιανοί.

- **Δεν έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στον τόπο μας τέτοιες διαχριστιανικές συναντήσεις. Δηλώνει κάποια αλλαγή αυτό το γεγονός;**

- Είναι αλήθεια ότι από τις πολλές διαχριστιανικές συναντήσεις που λαβαίνουν χώρα διεθνώς ελάχιστες φτάνουν στα αφτιά μας και ελάχιστα κινούν το ενδιαφέρον μας. Δεν είναι όμως καλό οι χριστιανοί να ζούμε αγνοώντας ο ένας τον άλλον και διατηρώντας μια διάθεση δυσπιστίας απέναντι του άλλου τον οποίο, ακριβώς, δεν γνωρίζουμε πραγματικά. Η επικοινωνία με τους άλλους χριστιανούς δεν απειλεί την πίστη μας. Μας οδηγεί σε μεγαλύτερη αυτογνωσία και μεγαλύτερη γενναιοδωρία.

μ. κ.

Ελεύθερο βήμα

Δεν υπήρχε τόπος στο πανδοχείο

«Τον τύλιξε με σπάργανα και τον έβαλε να πλαγιάσει μέσα στη Φάτνη διότι δεν υπήρχε τόπος στο πανδοχείο...», (Λουκάς 2, 7).

Ναι, το θυμάμαι:

Ένας άνδρας και μια έγκυος γυναίκα.

Φαίνονταν κουρασμένοι, σύμφωνοι, αλλά όπως όλοι οι άλλοι.

Ξέρετε, με εκείνο το διάταγμα του Καίσαρα-Αυγούστου, έχουμε χάσει τα μυαλά μας. Κόσμος πολύς πηγαиноέρχεται, είναι όλοι ξένοι και δεν γνωρίζουμε κανένα.

Και φυσικά οι πρώτοι βολεύονται πιο εύκολα. Οι άλλοι δεν ήταν άξιοι να τα καταφέρουν. Κατά βάθος αυτή είναι η ιστορία: δεν τα κατάφεραν.

Το χρήμα; Δεν είχαν φέρει πολλά μαζί τους. Το χρήμα χρειάζεται, είναι αλήθεια, είναι βέβαιο! Όταν δεν έχεις χρήματα, την περνάς δύσκολα. Έτσι;...

Αλλά επιμένω στην ιδέα μου: δεν τα κατάφεραν.

Στο κάτω-κάτω δεν είχαν παρά να πουν ποιοι ήταν! Οι γονείς του Υιού του Θεού, όλος ο κόσμος θα τους δεχόταν, θα κάναμε τα αδύνατα δυνατά για να τους βοηθήσουμε...

Όταν οι «Μεγάλοι» μετακινούνται, το ξέρουμε, προειδοποιούν τον κόσμο, αυτοκίνητα της αστυνομίας, μοτοσικλέτες: δηλαδή έρχονται με συνοδεία!

Ξέρουμε με ποιους έχουμε να κάνουμε. Αλλά αυτοί οι δύο... Ποιος τους έδωσε σημασία;

Ήταν όπως οι άλλοι, όπως όλοι οι άλλοι, ούτε λίγο ούτε πολύ...

Αυτή η έγκυος γυναίκα δεν ήταν η μόνη, υπήρχαν κι άλλες μεταξύ των ξένων.

Όπως ξέρουμε, οι Εβραίοι, είναι νομαδικός λαός, αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε.

Και ο Θεός;

Θα ήθελα να σταματήσω στη λέξη Θεός και να κάνω μια παρατήρηση: τι ιδέα ήταν αυτή να καμουφλαριστεί έτσι... Εκείνοι που τον γνωρίζουν - θέλω να πω, οι αρχηγοί μας της συναγωγής, οι ιερείς και οι γραμματείς, οι φαρισαίοι - δεν μας τον έδειξαν ποτέ έτσι.

Μας είχαν πει ότι ήταν Παντοδύναμος.

Μας είχαν πει ότι είχε στην κατοχή του τον ουρανό και τη γη.

Μας είχαν πει ότι ήταν ο βασιλιάς του κόσμου και ότι κυριαρχούσε πάνω στην οικουμένη...

Και τώρα μας λέτε ότι ήταν εκείνο το μωρό που γεννήθηκε πάνε λίγες μέρες στο στάβλο του πατέρα του Ιακώβ...

Εγώ δεν έχω αντίρρηση, αλλά, αναλογίζεστε τη διαφορά μεταξύ αυτού του Θεού που μας παρουσίαζαν και του μωρού ξαπλωμένου μέσα στη φάτνη!

Εκείνοι που μας τον ανήγγειλαν δεν μας είπαν ποτέ ότι είχαν κάνει λάθος. Ελάτε λίγο στη θέση μας! Θα τον είχατε υποδεχθεί, εσείς, αυτόν το Θεό που παρουσιάζεται κατ' αυτό τον τρόπο;...

Και εάν ο Θεός του Ιησού Χριστού αποστρεφόταν τη διαφήμιση;

Και εάν ο Θεός του Ιησού Χριστού προτιμούσε, στις μετακινήσεις του, μάλλον να τον αναζητούν παρά να τον ζητωκραυγάζουν;

Και εάν ο Θεός προτιμούσε πάνω απ' όλα να μένει ανώνυμος;

+ π. Γιάννης Ρούσσο
Εφημέριος στο Παρίσι

Τοπική εκκλησία

Ένα Cd για παιδιά

Δοξάστε το Θεό με μια φωνή

Δοξάστε το Θεό με μια φωνή

Όλοι οι λαοί της γης!
Τα έργα του υμνείτε με χαρά
Όλοι οι λαοί της γης!

Με αστέρια τη νύχτα ομορφαίνει, Δόξα τω Θεώ!
Τα καλεί κι ούτε ένα δε λείπει, Δόξα τω Θεώ!

Σαν βοσκός το λαό του φροντίζει, Δόξα τω Θεώ!
Τα μικρά στην αγκάλη του παίρνει, Δόξα τω Θεώ!

Μεσ' τη θάλασσα δρόμο ανοίγει, Δόξα τω Θεώ!
Απ' το βράχο νερό μας προσφέρει, Δόξα τω Θεώ!

Στο σκοτάδι το δρόμο μας δείχνει, Δόξα τω Θεώ!
Αγρυπνά και εχθρός δεν πλησιάζει, Δόξα τω Θεώ!

Από το Cd Ζωζέφ Ακεψιμά –
Θεόδωρου Κοντίδη
Χορωδία Λεοντείου Λυκείου Ν.
Σμύρνης
Διεύθυνση Κατερίνα Βασιλικού